

Справа № 161/18755/13-к
Провадження №11-кп/773/139/18
Категорія:ч.4 ст. 190 КК України.

Головуючий у I інстанції:Калькова О. А.

Доповідач: Філюк П. Т.

АПЕЛЯЦІЙНИЙ СУД ВОЛИНСЬКОЇ ОБЛАСТІ
УХВАЛА
ІМЕНЕМ УКРАЇНИ

30 серпня 2018 року

місто Луцьк

Апеляційний суд Волинської області в складі:
головуючого судді – Філюка П.Т.,
суддів – Осіпука В.В., Матвійчук Л.В.,
при секретарі – Білоусі І.Л.,
з участю прокурора – Супрунюк Т.А.,
обвинувачених – Панасюка В.К., Панасюка Л.В.,
захисника – Ульчака Б.І.,
потерпілого – Літовченка В.З.,
представника потерпілого – Хомича Р.В.,

розглянувши у відкритому судовому засіданні у приміщенні суду матеріали кримінального провадження за апеляційними скаргами прокурора у кримінальному провадженні Вітрука О.С., потерпілого Літовченка В.З., захисників Шестерніна В.Д. в інтересах обвинуваченого Панасюка Л.В., обвинувачених Панасюка Л.В., Панасюка В.К. та Єлова В.А. на вирок Луцького міськрайонного суду Волинської області від 06 серпня 2014 року, яким

ПАНАСЮК Василь Ксенофонович, 17 червня 1956 року народження, уродженець с. Жабче Горохівського району Волинської області, житель с.Підгайці Луцького району Волинської області вул. [REDACTED], громадянин України, українець, освіта середня, працюючий директором ТЗОВ «Еко Пеллет», одружений, раніше не судимий,

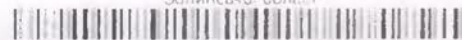
засуджений за ч. 4 ст. 190 КК України на 5 (п'ять) років позбавлення волі з конфіскацією всього належного йому майна.

ПАНАСЮК Леонід Васильович, 24 квітня 1980 року народження, уродженець с. Підгайці Луцького району Волинської області, житель с.Крупа Луцького району Волинської області вул. [REDACTED], громадянин України, українець, освіта вища, одружений, непрацюючий, раніше не судимий,

засуджений за ч. 4 ст. 190 КК України на 5 (п'ять) років позбавлення волі з конфіскацією всього належного йому майна.

Запобіжний захід Панасюку В.К. та Панасюку Л.В., кожному зокрема, до вступу вироку в законну силу залишено попередній - особисте зобов'язання.,

Стягнуто солідарно з Панасюка В.К., Панасюка Л.В. в користь Літовченка

В.З. 1 612 236 (один мільйон шістьсот дванадцять двісті тридцять шість) гривень матеріальної шкоди, 25 (двадцять п'ять тисяч) гривень моральної шкоди. а всього стягнуто 1 637 236 (один мільйон шістьсот тридцять сім тисяч двісті тридцять шість) гривень.

Вироком вирішено долю речових доказів, судових витрат та арештованого майна.

Розглядаючи справу в апеляційному порядку, апеляційний суд.

ВСТАНОВИВ:

Згідно вироку суду обвинувачений Панасюк Василь Ксенофонтівч, діючи за попередньою змовою зі своїм сином – Панасюком Леонідом Васильовичем, у період часу з вересня 2009 року по червень 2011 року умисно, з корисливих мотивів, з метою незаконного заволодіння чужим майном, шляхом зловживання довірою Літовченка В. З., переконали останнього передати їм кошти для будівництва у с. Крупа Луцького району Волинської області будинку організації благодійних проєктів, реабілітаційного центру, сиротинця, дитячих таборів та складів для прийняття гуманітарної допомоги, для чого отримали від Літовченка В. З. грошові кошти у розмірі 289 700 доларів США, що згідно офіційного курсу Національного банку України станом на 05 листопада 2009 року становило 2 320 497 грн., якими останні розпорядилися на власний розсуд.

Частину вказаних коштів сумою 708 261 грн Панасюк В. К. і Панасюк Л.В., для створення видимості будівництва будинку, не маючи відповідної документації, витратили на виконання робіт із будівництва будинку, а решту 1 612 236 грн. витратили на власні потреби.

1) **В поданій апеляційній скарзі** прокурор Вітрук О.С. не оспорує фактичних обставин справи та кваліфікацію дій обвинувачених, вважає вирок суду першої інстанції незаконним у зв'язку із неправильним застосуванням закону України про кримінальну відповідальність, що призвело до невідповідності призначеного покарання тяжкості кримінального правопорушення та особі обвинувачених внаслідок його м'якості. Зазначає, що судом першої інстанції не враховано, що обвинувачені свою вину не визнали, у вчиненому не розкаялися та не відшкодували потерпілому збитків. Просить вирок суду скасувати та ухвалити новий, яким призначити Панасюку В.К. та Панасюку Л.В. покарання за ч.4 ст.190 КК України по 10 років позбавлення волі кожному з конфіскацією всього майна.

2) **В поданій спільній апеляційній скарзі** обвинувачені Панасюк В.К., Панасюк Л.В. та захисник Єлов В.А. в інтересах останніх вважають вирок суду незаконним та необґрунтованим, оскільки суд зробив висновки, які не відповідають фактичним обставинам справи, істотно порушив вимоги кримінально-процесуального закону та невірною застосував закон України про кримінальну відповідальність. Посилаються на те, що судом в порушення вимог ст.ст.85, 86 КПК України в основу обвинувачення Панасюка В.К. та Панасюка Л.В. покладено неналежні та недопустимі докази.

Вважають, що дії обвинувачених з самого початку не були спрямовані на

шахрайські дії, а відтак, в даному випадку мали місце цивільно-правові відносини. Просять вирок суду скасувати, а кримінальне провадження щодо обвинувачених закрити.

3) В апеляційній скарзі та в уточненні до неї захисник Шестернін В.Д. в інтересах обвинуваченого **Панасюка В.К.** вважає вирок суду незаконним та необґрунтованим. Зазначає, що суд не взяв до уваги того, що будівництво житлового будинку здійснювалося без офіційно затвердженої проектно-кошторисної документації з відому та з вини в тому числі і самого потерпілого Літовченка В.З., який не вчиняв будь-яких дій задля оформлення цих документів, хоча він був замовником будівництва.

Висновок суду про наявність попередньої змови між обвинуваченими не підтверджується жодними доказами, дослідженими в судовому засіданні. Крім того, в матеріалах кримінального провадження відсутній будь-який доказ, який би прямо чи безпосередньо свідчив про те, що Панасюк В.К. в момент отримання грошових коштів мав на меті їх привласнити, не виконуючи зобов'язання.

Судом не встановлено фактичні обставини в частині реально понесених витрат на будівництво житлового будинку, а прийнято до уваги лише висновок судової будівельно-технічної експертизи, згідно якого вартість незавершеного житлового будинку становить 631261 грн. Кошторис будівництва не враховує ряд будівельних робіт. На думку апелянта, ринкова вартість незавершеного житлового будинку, яка встановлена висновком комісійної судової будівельно-технічної експертизи, є явно заниженою.

Суд не звернув увагу на те, що в контексті грошових коштів в сумі 120000 доларів США Літовченко В.З. не може вважатися потерпілим, оскільки юридично він не має до них ніякого відношення. Ці кошти належали благодійній організації «Світло надії» і були її власністю. Дана обставина впливає на правильність вирішення судом позову.

Захисник Шестернін В.Д. прохає вирок скасувати, а провадження щодо обвинуваченого Панасюка Василя Ксенофонтовича закрити.

4) Потерпілий Літовченко В.З. в апеляційній скарзі вважає вирок Луцького міськрайонного суду необґрунтованим з підстав неповного та необ'єктивного з'ясування обставин. Посилається на те, що судом не взято до уваги масштабність вчиненого злочину, значний розмір понесеного ним матеріального збитку, тобто недостатньо враховано ступінь тяжкості вчиненого обвинуваченими кримінального правопорушення та його негативні наслідки для потерпілого.

Просить вирок Луцького міськрайонного суду від 06.08.2014 року в частині призначеного обвинуваченим покарання скасувати та ухвалити новий, яким призначити Панасюку В.К. та Панасюку Л.В. покарання у виді 10 років позбавлення волі.

У доповненнях до апеляційної скарги потерпілий Літовченко В.З. вважає вирок Луцького міськрайонного суду в частині правової кваліфікації та призначеного покарання законним та об'єктивним. Потерпілий Літовченко В.З.

прохає вирок суду в частині зняття арешту на майно та конфіскації майна скасувати. Постановити новий вирок, яким в рахунок забезпечення позову накласти арешт на все майно Панасюка В.К. та Панасюка Л.В., а також збільшити розмір цивільного позову.

У запереченні на апеляційні скарги обвинувачених та їх захисників представник потерпілого Літовченка В.З. - Хотинець М.У. вважає, їхні апеляційні скарги необґрунтованими. Прохає задовольнити апеляційну скаргу потерпілого Літовченка В.З.

Заслухавши доповідача, який виклав суть обвинувачення, доводи апеляційних скарг та заперечень, пояснення обвинувачених Панасюка В.К. та Панасюка Л.В., їхнього захисника Ульчака Б.І., які подані захисниками та обвинуваченими апеляційні скарги підтримали, а апеляційні скарги прокурора та потерпілого Літовченка В.З. заперечили, міркування прокурора, який заперечив проти апеляційних скарг обвинувачених та їх захисників, а подану апеляційну скаргу прокурора Вітрука О.С. та потерпілого Літовченка В.З. підтримав, пояснення потерпілого Літовченка В.З., який подану ним апеляційну скаргу з доповненнями до неї підтримав частково, оскільки не наполягав на обранні обвинуваченому Панасюку В.К. більш суворого покарання, колегія суддів вважає, що апеляційні скарги прокурора та потерпілого Літовченка В.З. до задоволення не підлягають, а апеляційні скарги захисників Шестерніна В.Д. та Слова В.А., обвинувачених Панасюка Л.В., Панасюка В.К. слід частково задовольнити з наступних підстав.

Як убачається з матеріалів кримінального провадження, 10 жовтня 2014 року потерпілий Літовченко В.З. подав доповнення до своєї апеляційної скарги, в якому прохає вирок суду в частині зняття арешту з майна та в частині конфіскації майна скасувати та накласти арешт на все майно Панасюка В.К. та Панасюка Л.В.

Крім того, 17 вересня 2015 року потерпілим Літовченком В.З. повторно подано доповнення до своєї апеляційної скарги, в якому останній просить вирок суду першої інстанції в частині задоволення цивільного позову змінити, шляхом збільшення суми та її конвертації на час винесення рішення судом апеляційної інстанції.

Відповідно до ч.4 ст.403 КПК України, внесення до апеляційної скарги змін, які тягнуть за собою погіршення становища обвинуваченого, за межами строків на апеляційне оскарження не допускається.

Враховуючи вищенаведене апеляційний суд вважає, що доповнення до апеляційної скарги Літовченка В.З. про скасування вироку суду в частині накладення арешту на все майно обвинувачених Панасюка В.К. та Панасюка Л.В., а також прохання про збільшення розміру цивільного позову, до уваги не приймається, оскільки вони подані за межами строків на апеляційне оскарження та тягнуть за собою погіршення становища обвинувачених, а тому ці доводи апеляційним судом не перевіряються.

Згідно ст.370 КПК України судові рішення повинно бути законним, обґрунтованим і вмотивованим. Законним є рішення, ухвалене компетентним

судом згідно з нормами матеріального права з дотриманням вимог щодо кримінального провадження, передбачених цим Кодексом. Обґрунтованим є рішення, ухвалене судом на підставі об'єктивно з'ясованих обставин, які підтверджені доказами, дослідженими під час судового розгляду та оціненими судом відповідно до статті 94 цього Кодексу. Вмотивованим є рішення, в якому наведені належні і достатні мотиви та підстави його ухвалення.

Колегія суддів вважає, що судом першої інстанції при прийнятті рішення у даному кримінальному провадженні вказані вимоги закону були належним чином дотримані.

Як встановлено перевіркою матеріалів кримінального провадження, досудове розслідування і судове провадження у ньому проведені з дотриманням вимог кримінального процесуального закону, спрямованих на всебічне, повне і об'єктивне дослідження обставин справи.

Судом першої інстанції досліджені всі обставини, які мали значення для прийняття рішення у кримінальному провадженні, при цьому суд повно і всебічно дослідив зібрані у провадженні докази, у тому числі і щодо їх належності, достовірності та допустимості і в їх сукупності, дав їм відповідну юридичну оцінку з наведенням у вирокі своїх висновків щодо визнання Панасюка В.К. та Панасюка Л.В. винуватими у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 4 ст. 190 КК України.

Твердження в апеляційних скаргах обвинувачених Панасюка В.К., Панасюка Л.В.. їх захисників Шестерніна В.Д. та Єлова В.А. про відсутність в діях обвинувачених складу злочину, за який останніх було засуджено, є безпідставними.

Відповідно до ст. 190 КК України під шахрайством слід розуміти заволодіння чужим майном або придбання права на майно шляхом обману чи зловживання довірою. При цьому обов'язковою ознакою шахрайства є добровільна передача потерпілим майна чи права на нього.

Зловживання довірою полягає у використанні винним довірливих відносин з потерпілим, заснованих на родинних, службових відносинах, знайомстві, інших цивільно-правових відносинах.

Особливості шахрайства полягають в тому, що потерпілий, будучи введеним в оману, зовні добровільно передає винному майно або право на нього, вважаючи, що це є правомірним, необхідним або вигідним для нього, що він зобов'язаний це зробити.

Обов'язковою умовою визнання обману чи зловживання довірою, ознакою об'єктивної сторони шахрайства є використання його для заволодіння майном чи придбання права на майно.

Отримання грошей (майна) під умовою виконання зобов'язання, яке в подальшому не було виконане, може кваліфікуватися як шахрайство лише в тому випадку, коли особа ще в момент заволодіння грошима (майном) хотіла їх привласнити та не мала наміру виконувати взяте на себе зобов'язання.

Вказані ознаки шахрайства встановлені у вирокі суду першої інстанції і містяться у формулюванні обвинувачення, визнаного судом доведеним.

Так, будучи допитаними під час апеляційного розгляду обвинувачені Панасюк В.К. та Панасюк Л.В. показали, що за час виконання будівельних робіт по будівництву будинку, ними не було зібрано жодного документу (доказу) на підтвердження вартості матеріалу чи інших затрат по будівництву будинку, оскільки потерпілий Літовченко В.З. ним довіряв і не наполягав на таких діях. Крім того, з показань обвинувачених та потерпілого було встановлено, що технічна документація на будинок не виготовлялась.

Дані обставини свідчать про те, що обвинувачені Панасюк В.К. та Панасюк Л.В. умисно, з корисливих мотивів, з метою незаконного заволодіння чужим майном, шляхом зловживання довірою Літовченка В. З. заволоділи майном останнього, а саме грошовими коштами.

В даному випадку відбулося заволодіння коштами, витрати яких не були взагалі жодним чином документально підтверджені, а саме обвинуваченими не було здійснено жодних дій які б мали на меті підтвердити затрати понесені на будівництво будинку, то це все в сукупності з іншими дослідженими доказами, безумовно свідчить про умисел обвинувачених Панасюка В.К. та Панасюка Л.В. на їх заволодіння шляхом зловживання довірою потерпілого.

Будучи допитаним апеляційним судом потерпілий Літовченко В.З. зазначив, що кошти які надходили обвинуваченим, мали бути використані не тільки для будівництва житлового будинку, а й у благодійних проектах, а саме будівництва реабілітаційного центру, дитячих таборів, сиротинця, складів для прийняття гуманітарної допомоги із США.

Однак, обвинувачені наміру виконати домовленості з потерпілим не мали, розпочате будівництво житлового будинку було приводом для надходження наступних грошових траншів, а організацію благодійних проектів взагалі не розпочинали, тому доводи Панасюка В.К. та Панасюка Л.В. про наявність між ними та Літовченком В.З. цивільно-правових відносин не ґрунтуються на законі.

Судом першої інстанції правильно встановлено, що між потерпілим і обвинуваченими були довірливі відносини. Оскільки Панасюк В.К. та Панасюк Л.В., кожен зокрема, викликали впевненість у потерпілого щодо вигідності передачі їм коштів. Вони тривалий час були знайомі, до часу вчинення злочинів неодноразово гостювали один в одного за місцем проживання, а тому, на думку апеляційного суду, з обвинувачення підставно виключено таку кваліфікуючу ознаку, як заволодіння чужим майном шляхом обману.

Апеляційний суд також погоджується з висновком суду першої інстанції про наявність попередньої змови між обвинуваченим Панасюком В.К. та Панасюком Л.В., оскільки дії останніх були узгодженими, спрямованими виключно на отримання коштів потерпілого Літовченка В.З. внаслідок виконання неякісних робіт з будівництва будинку з метою отримання коштів для власних потреб.

Доводи сторони захисту про відсутність такої кваліфікуючої ознаки, як попередня змова, спростовуються показаннями потерпілого про перерахування коштів обом обвинуваченим з початку будівництва будинку, який був тільки

приводом для отримання коштів в подальшому.

Вказане об'єктивно підтверджуються платіжними банківськими документами про перерахування коштів та не заперечується обвинуваченими.

Показання потерпілого, на думку апеляційного суду, є достовірними та відтворюють повну картину подій вчиненого обвинуваченими злочину.

Доводи обвинувачених, їх захисників Шестерніна В.Д. та Єлова В.А. про те, що досудовим слідством та судом не встановлено реальну вартість будівництва будинку, є безпідставними.

Як вбачається з висновку комісійно-технічної судової будівельно-технічної експертизи №7189-7192 від 27 листопада 2012 року, будівництво незавершеного житлового будинку, що розташований за адресою: Луцький район, с. Крупа, вул. Шкільна,4 велося без робочого проекту, а тому провести дослідження відповідності проектно-кошторисній документації та вимогам будівельним нормам і правилам не надається можливим. При проведенні огляду досліджуваного житлового будинку, було встановлено неякісно виконані роботи. Відсоток готовності незавершеного будинку становить 96 %. Вартість виконаних робіт вищевказаного будинку становить 631 261, 0 гривень. Вартість земельної ділянки розташованої за адресою: Луцький район, с. Крупа, вул. Шкільна,4 складає: 77 000, 00 грн. (сімдесят сім тисяч гривень).

Що стосується посилання в апеляційних скаргах на ту обставину, що судом першої інстанції безпідставно не призначено повторної будівельно-технічної експертизи, то вони є безпідставними. Як вбачається з матеріалів кримінального провадження та пояснень потерпілого Літовченка В.З., останній після проведення первинної експертизи щодо визначення вартості будівництва, виконував ряд будівельних робіт які були виконані неякісно, а тому її проведення буде необ'єктивним.

Крім того, будучи допитана під час апеляційного розгляду експерт Трунова Н.Д. суду показала, що вона підтверджує правильність складеного нею висновку. Також вказала на те, що проведення повторної будівельно-технічної експертизи неможливе, оскільки після 2012 року потерпілим проведено ряд будівельних робіт, а тому реальну вартість проведених робіт по будівництву будинку визначити неможливо.

Обвинуваченими та їх захисниками не наведено жодної обставини, визначених ч.1 ст.242 КПК України, для проведення повторної експертизи, підстав ставити під сумнів висновок будівельно-технічної експертизи ні судом першої ні апеляційної інстанції не встановлено, оскільки він проведений згідно вимог чинного законодавства.

Крім того, що стосується доводів апеляційних скарг щодо непослідовної поведінки потерпілого Літовченка В.З. під час досудового розслідування, а саме написання останнім заяви про відсутність до обвинувачених будь-яких претензій, то апеляційний суд вважає їх безпідставними.

Як показав в суді апеляційної інстанції потерпілий Літовченко В.З., дану заяву він написав для того щоб мирним шляхом вирішити питання щодо завданих йому збитків Панасюком В.К. та Панасюком В.Л., оскільки не мав

бажання судитися з останніми.

Що стосується посилання в апеляційних скаргах на ту обставину, що частина коштів які переказував потерпілий обвинуваченим на будівництво будинку та організацію благодійних проектів йому не належать, оскільки відправлялись від імені благодійної організації «Світло надії», а тому він не може вважатися потерпілим, оскільки юридично не має до них ніякого відношення, то вони також є безпідставними.

Як убачається з матеріалів кримінального провадження, а саме згідно листа американської благодійної організації «Світло надії» (Т 4 а.м.к.п.125), претензій матеріального характеру до Літовченка В.З. вказана організація не має, гроші які були перераховані останнім у 2009-2011 роках в Україну на ім'я Панасюка В.К. та Панасюка Л.В. від імені організації «Світло надії» належать Літовченку В.З., а тому підстав вважати, що частина коштів які були перераховані обвинуваченим належала благодійній організації «Світло надії», у суду немає.

Крім того, доводи сторони захисту про передачу коштів за вказівкою Літовченка В.З., зокрема Панасюком В.К. – 25000 доларів США, Панасюком Л.В. – 24000 доларів США іншим особам, є необґрунтованими і не підтверджуються матеріалами кримінального провадження.

Згідно договорів купівлі-продажу, укладених між Літовченко В.В. та Трофімчук М.М., Літовченком В.З. та Терещук Т.Г., вартість земельних ділянок визначено відповідно 26298 гривень і 8212 гривень. А тому доводи апеляційних скарг про те, що Панасюком В.К. сплачено попереднім власникам цих земельних ділянок значно більшу суму, не ґрунтуються на матеріалах провадження.

На думку колегії суддів, суд першої інстанції, дослідивши обставини кримінальної справи, та оцінивши докази за своїм внутрішнім переконанням, дійшов правильного висновку про те, що вони в сукупності є достатніми та необхідними для визнання пред'явленого Панасюку В.К. та Панасюку Л.В. обвинувачення доведеним в повному обсязі.

Твердження захисника Шестерніна В.Д. про обмеження доступу обвинуваченого Панасюка В.К. до всіх матеріалів досудового розслідування є надуманими та спростовуються протоколом про надання підозрюваному доступу до матеріалів кримінального провадження, в якому останній підтвердив про ознайомлення з матеріалами кримінального провадження в повному обсязі.

Вирішуючи питання щодо правильності призначеного покарання обвинуваченим, суд апеляційної інстанції виходить з наступного.

Відповідно до вимог ст.65 КК України, суд призначає покарання: у межах, установлених у санкції статті (санкції частини статті) Особливої частини цього Кодексу; відповідно до положень Загальної частини цього Кодексу і враховуючи ступінь тяжкості вчиненого злочину, особу винного та обставини, що пом'якшують та обтяжують покарання.

Місцевий суд, визначаючи підсудним вид та розмір покарання, в цілому

дотримався зазначених вимог кримінального закону.

Разом з тим, відповідно до ч. 1 ст. 75 КК України якщо суд, крім випадків засудження за корупційний злочин, при призначенні покарання у виді виправних робіт, службового обмеження для військовослужбовців, обмеження волі, а також позбавлення волі на строк не більше п'яти років, враховуючи тяжкість злочину, особу винного та інші обставини справи, дійде висновку про можливість виправлення засудженого без відбування покарання, він може прийняти рішення про звільнення від відбування покарання з випробуванням.

Зазначені вимоги закону судом першої інстанції були дотримані не в повній мірі.

При вирішенні можливості застосування щодо обвинувачених інституту звільнення від покарання з випробуванням, суд апеляційної інстанції, відповідно до вимог ст.75 КК України, враховує ступінь тяжкості вчиненого злочину, який відноситься до категорії особливо тяжких та дані про особу винних.

Так, Панасюк В.К. раніше не судимий, до кримінальної відповідальності не притягувався, має постійне місце проживання, за яким характеризується позитивно, є людиною похилого віку, хворіє, що стверджується відповідними документами.

Обвинувачений Панасюк Л.В. раніше не судимий, до кримінальної відповідальності не притягувався, має постійне місце проживання, за яким характеризувався позитивно, на його утриманні та вихованні знаходиться четверо неповнолітніх дітей (він є батьком багатодітної сім'ї).

Обставин, що обтяжують або пом'якшують покарання обвинуваченим, апеляційний суд також не вбачає.

Крім того, в суді апеляційної інстанції потерпілий Літовченко В.З. пояснив, що обвинувачені Панасюк В.К. та Панасюк В.Л. передали ньому у власність квартиру вартість 30 000 доларів США, в рахунок відшкодування завданих збитків. Щодо призначення покарання обвинуваченому Панасюку В.К. потерпілий послався на розсуд суду, а обвинуваченому Панасюку В.Л. просив призначити покарання, яке зазначено в апеляційній скарзі прокурора.

Враховуючи характеризуючі дані обвинувачених, а також те, що потерпілому Літовченку В.З. частково відшкодована завдана шкода, з моменту вчинення злочину і на даний час обвинувачені ні до адміністративної, ні до кримінальної відповідальності не притягувалися, а тому колегія суддів вважає за можливе звільнити обвинувачених від призначеного покарання, із встановленням іспитового строку тривалістю 2 роки з покладенням обов'язків, передбачених ст. 76 КК України, а саме повідомляти уповноважений орган з питань пробачії про зміну місця проживання та роботи.

Таке покарання на думку суду апеляційної інстанції буде необхідним й достатнім для їх виправлення та попередження нових злочинів, а перебування під наглядом уповноваженого органу з питань пробачії, дозволить здійснювати контроль за поведінкою обвинувачених.

В поданій апеляційній скарзі прокурор, в обґрунтування призначення

судом обвинуваченим надто м'якого покарання, фактично посилається лише на тяжкість вчиненого кримінального правопорушення та невизнання вини обвинуваченими Панасюком В.К. та Панасюком Л.В.

Керуючись ст.ст. 404, 405, 407 КПК України, Апеляційний суд Волинської області,-

УХВАЛИВ:

Апеляційні скарги прокурора у кримінальному провадженні та потерпілого Літовченка В.З. залишити без задоволення.

Апеляційні скарги захисників Шестерніна В.Д. Єлова В.А. та обвинувачених Панасюка Л.В., Панасюка В.К. задовольнити частково.

Вирок Луцького міськрайонного суду Волинської області від 06 серпня 2014 року щодо **Панасюка Василя Ксенофонтовича** та **Панасюка Леоніда Васильовича** в частині призначеного покарання змінити.

Вважати **ПАНАСЮКА Василя Ксенофонтовича** засудженим за ч.4 ст.190 КК України до 5 (п'яти) років позбавлення волі без конфіскації майна.

На підставі ст.75 КК України звільнити **Панасюка Василя Ксенофонтовича** від відбування призначеного покарання у виді 5 (п'яти) років позбавлення волі, якщо він протягом іспитового строку терміном 2 (два) роки не вчинить нового злочину і виконає покладені на нього обов'язки, передбачені ст.76 КК України:

повідомляти уповноважений орган з питань пробації про зміну місця проживання та роботи.

Вважати **ПАНАСЮКА Леоніда Васильовича** засудженим за ч.4 ст.190 КК України до 5 (п'яти) років позбавлення волі без конфіскації майна.

На підставі ст.75 КК України звільнити **Панасюка Леоніда Васильовича** від відбування призначеного покарання у виді 5 (п'яти) років позбавлення волі, якщо він протягом іспитового строку терміном 2 (два) роки не вчинить нового злочину і виконає покладені на нього обов'язки, передбачені ст.76 КК України:

повідомляти уповноважений орган з питань пробації про зміну місця проживання та роботи.

В решті вирок суду залишити без змін.

Касаційна скарга на ухвалу може бути подана безпосередньо до Верховного Суду протягом трьох місяців з дня її проголошення.

Головуючий: /підпис/ /підпис/

Судді: /підпис/

З оригіналом згідно.

Ухвала набрала законної сили 30 серпня 2018 року.

Суддя апеляційного суду

Помічник судді

[Handwritten signature]

П.Т. Філюк

Ю.В. Солодуха

[Handwritten signature]

